

Στον τόπο τούτο κάθε βήμα έχει και τον άγιό του († **ς Αγιαννανίτης)**

/Α:

[οξη πίστη](#)

Η Σκήτη της Αγίας Άννης είναι αγιοτρόφος.

Έχει πιανθεί με τους οχετούς των δακρύων και των ιδρώτων πλήθους ασκητών που ανά τους αιώνες επιποθούν την «εν Χριστώ» τελείωση και θέωση. Κάθε γωνιά είναι αγιασμένη από παλαιούς και σύγχρονους αγίους.

Αξίζει να μνημονεύσουμε μερικούς για παραδειγματισμό και μίμηση της ακραιφνούς πολιτείας τους.

Ο μακαρίτης ο Ιωακείμ, δεν έκανε θαύματα μετά θάνατον, αλλά έκαμε «εν ζωή». Αυτός ήταν λήσταρχος από την Κρήτη, ληστής κατά των Τούρκων, όχι κατά των Χριστιανών. Αυτός φόνευσε ένα Τούρκο διοικητή και τον κρέμασε σ' ένα δένδρο και τον έφαγαν τα όρνεα. Οι Τούρκοι το έφεραν βαρέως κι έκαμαν τα αδύνατα δυνατά, για να τον συλλάβουν. Το όνομα του ήταν Ιωάννης.

Τότε τον πήραν καλοί Χριστιανοί και τον έβγαλαν στη Μακεδονία, όπου έμενε στα χωράφια ενός Τούρκου. Εκεί υπήρχε ένα εκκλησάκι, όπου πήγαινε και προσευχόταν. Κάποτε ο αφέντης του τον είδε προσευχόμενο να συμπάλλει με ουράνιες δυνάμεις και αποφάσισε και τον έφερε εδώ στην Σκήτη. Πιο πέρα είναι το σπήλαιό του, όπου ασκήτευε. Διακρινόμενος διά την απλότητα του ήθελε να τον ονομάσουν Άννα. Οι

πατέρες, όμως, του εξήγησαν κι έλαβε το όνομα του συζύγου της Ιωακείμ.

Στο σπήλαιο έμεινε επί πολλά ετη. Εκοιμήθη περί το 1902. Προ του τέλους του, ως υπέργηρος, μετεφέρθη εις τον τόπον του νέου οστεοφυλακίου, όπου και ανεπαύθη. Είχε βία μεγάλη στη ζωή του. Σε Ρώσους προσκυνητές, κατόπιν προσευχής, είχε δώσει ξερά δαμάσκηνα. Ένας πατέρας τα έλαβε και τα έδωσε στο εκ γενετής βουβό παιδί του, να φάει, κι όταν τα έβαλε στο στόμα του, μίλησε. Σε άλλον είχε δώσει σύκα ξερά και πήγε και τα έθεσε στα μάτια του τυφλού τέκνου του κι έβλεψε. Η Ρωσική Εκκλησία έχει τυπώσει εικόνες του, όπου εικονίζεται στην σπηλιά του ασκούμενος., [\(περισσότερα...\)](#)